

**‘Ik schrijf
altijd hetzelfde
boek, maar
in een
andere tijd’**

Aan de vooravond van de slotconcerten van Rowwen Hèze: Jack Poels over zijn vader, zijn zoon en zichzelf. Over zijn band en over zijn eerste soloalbum. „Ik ben een man met een hoempahart.”

TEKST LEON VERDONSCHOT FOTO'S JOHN PETERS

Jack Poels (62) loopt via zijn tuin naar het atelier achter zijn huis. Op zijn schildersezal staat een nieuw werk, een herfsttafeel. „Dat komt in het cd-boekje.”

Vervolgens loopt hij terug zijn huis in, klapt zijn laptop open en laat een nieuw nummer horen. Een demo is het nog. Alleen Jack Poels klinkt, zingend en op gitaar, met op de achtergrond de enige andere muzikant: de Brabantse zanger-gitarist Bart-Jan Baartmans.

Deze komt op het album dat in het voorjaar van 2020 verschijnt. Het eerste soloalbum van Jack Poels, sinds 1985 de voorman van Rowwen Hèze. De band rondt dit weekend zijn uitverkochte clubtour af, om volgende week weer drie (eveneens uitverkochte) slotconcerten in America te houden, waarna op 21 november de ook al grotendeels uitverkochte nieuwe theatertournee begint.

Poels is er allemaal verguld mee. Maar helemaal blij als een kind is hij met de vorderingen van zijn solodebuut. Gisteravond zat hij nog in de studio met Baartmans. Weer drie nummers opgenomen. „Ik geniet me helemaal kapot. Ik ga lachend naar bed.”

Hij laat nog een nummer horen op zijn laptop, *II Over II*, over de kerktoerenklok dichtbij zijn huis. Het klinkt paradoxaal genoeg als de sobere én als de volledige Jack Poels: een man, zijn stem, zijn gitaar en zijn verhalen. Hoorbaar beïnvloed door de serie *American Recordings* waarmee Johnny Cash zijn loopbaan en leven afsloot. Grijnzend: „Als iemand daardoor beïnvloed mag zijn, is het wel een zanger uit America, toch?”

Eindelijk. Een soloplaat. Dat was nogal een aanloop.

„Een heel leven lang, om precies te zijn. Ik heb al vaak nummers geschreven voor een soloalbum, maar die kwamen dan toch weer bij Rowwen Hèze terecht. Eigen familie eerst.”

Hoe vertelde je het de andere leden van die familie?

„In een mail. Wacht, ik moet hem nog hebben.” Jack scrolt door zijn mailbox. Hij kan de mail niet vinden, tot hij de zoekterm ‘soloplaat’ invult. Daar verschijnt de mail. Hij leest de aanhef voor, ‘Dag mannen’, gevolgd door een lange inleiding over het muziekblad *Heaven* dat lezers vroeg welk nummer Jack Poels eens zou moeten opnemen in een eigen, vertaalde versie. Met die nummers is hij aan de slag gegaan, daar kwamen vervolgens volledig eigen nummers bij en, zo concludeert hij in de mail: „Het zou dan mijn eerste soloalbum worden.” Hij zegt: „Ze reageerden allemaal heel enthousiast. Daar was ik erg blij mee.”

En als ze hadden gezegd: geen sprake van?

„Dan had ik het toch gedaan. Maar voor de goede verstandhouding was dit de weg. Ik wilde dit niet als een dief in de nacht doen.”

Niettemin: de omzichtige manier waarop je het aanpakt, het min of meer bedekt toch vragen om toestemming: is dat de manier waarop jullie binnen Rowwen Hèze met elkaar omgaan?

„Ja, en dat komt grotendeels door mij, denk ik, dat het allemaal zo omfloerst moet, via de bekende Limburgse bocht. Onze drummer Martin heeft wel eens tegen me gezegd: ‘Ik kan thuis veel bozer worden dan tijdens bandvergaderingen.’

Ik heb al vaak gehoord dat ik ‘eens met mijn vuisten op tafel moet slaan’, maar dat zit niet in me. Ik ben van de harmonie. Het rare is dat ik soms over kleine dingen dan wel weer onredelijk boos kan worden, als mensen te laat komen of zo. Daar hebben we nu zelfs een boete voor ingesteld: wie te laat komt bij een bandvergadering, moet vijftig euro betalen. Samen bedacht met onze manager Rudy, die vervolgens de eerste vergadering daarna zelf te laat kwam. Maar goed, de vorm die we gevonden hebben voor onze communicatie, of die nou goed is of niet, heeft er wel voor gezorgd dat we al 35 jaar bestaan. We hebben ook allemaal vóór Row-

IK GENIET ME HELEMAAL KAPOT. IK GA LACHEND NAAR BED.

wen Hèze liggen ploeteren, ik met mijn hardrockbandjes en iedereen in de band op zijn eigen manier, om het te maken met onze muziek, dat we erover waken als kloeken nu dat is gelukt.”

In het nummer ‘Mien Elge Manier’, op jullie laatste album ‘Voorwaartsch’, bezing je jezelf als de man van ‘alles in de midde’.

„Klopt. Ik zing in dat nummer ook dat ik een ‘hoempahart’ heb, maar tot mijn verbazing reageren sommige mensen stekelig op die term. Ik schreef ooit samen met Bennie Jolink een nummer waarin ik de term ‘hoempa’ gebruikte, dat moest er meteen uit van Bennie. En de producer van ons laatste album was alleen maar enthousiast, tot ik van *Hoempa Hart* de titel van het nummer wilde maken. Maar toch is dat wat ik ben, een man met een hoempahart. Toen die melodie in mijn leven kwam, was het gebeurd. En een man van het midden, dat ben ik eveneens.”

Je beschrijft in dat nummer het gevoel vrede te hebben gesloten met wie je zelf bent, in dat geval een man wiens overhemden variëren van antraciet tot zwart. Heeft het lang geduurd voor je dat gevoel had?

„Best lang. Ik heb er toevallig net weer een liedje over geschreven. Je moet schijnbaar toch een bepaalde leeftijd hebben om zeker te weten dat je jezelf hebt gevonden en dat ook hardop te durven zeggen. En dan wil ik het ook zeggen, alleen maar om tegen anderen te zeggen: er is hoop – haha! Ik merk dat ook als ik op zaterdagavond eens thuis ben, uit het raam kijk en het hele jonge

Paspoort Jack Poels

Geboren: 27 juni 1957 in
America

Opleiding: Grafische
School in Eindhoven

Loopbaan: Jack Poels heeft muziek altijd als een gevoel van vrijheid gezien. Hij schaft op jonge leeftijd al plaatjes aan, zoals 'Ruby' van Kenny Rogers en 'Eloïse' van Barry Ryan. Het zet hem aan om zelf ook muziek te gaan maken. Via de banjo en klassieke gitaar komt er uiteindelijk een echte elektrische gitaar met versterker. Werk als verkoper in een winkel met plakletters combineert hij met spelen in de regionale band Bad Edge. Als die groep stopt, komt hij via Theo Joosten bij The Legendary Texas Four terecht. De basis voor wat Rowwen Hèze wordt, is dan gelegd. Jack ontpopt zich als tekstdrijver van de liedjes van Rowwen Hèze. Ook maakt hij naam als kunstschilder en schrijver.

Privé: Getrouwd met Jolanda; ze hebben een zoon, Jan.

dorp op de fiets zie langskomen om uit te gaan naar de disco en ik zo blij ben dat ik dat niet meer hoeft te doen." Lachend: „Ik ben tegenwoordig blijer als iets níet doorgaat dan als iets wél doorgaat.”

Op 'Voorwaartsch' gebruik je voor herinneringen aan je jeugd het woord 'vrede'. Wat is je dominantste herinnering aan je jeugd jaren?

„Mijn vader in zijn invalidenwagentje. Toen hij ziek werd, hij had MS, ging het hele dorp wekenlang activiteiten organiseren om zijn wagentje met accu's te betalen, omdat de verzekering dat niet vergoedde en wij er het geld niet voor hadden. Tijdens de carnavalsoptocht reed ik in dat wagentje, wat op zich een beetje raar was, omdat ik uiteindelijk gewoon opstond en eruit liep, om het aan het hele dorp te laten zien. Mijn vader wilde al die aandacht niet, maar hij wilde wel zijn dank tonen: kijk, dit hebben jullie met z'n allen bij elkaar gesprokkeld, uit die broodjes knakworst bij het schaatsen en talloze andere acties. Dus achterop dat glimmende wagentje met die toen heel moderne joystick stond op plakaten: 'Dankzij de Jan Poels-actie betaald'. Dat heeft een onuitwisbare indruk op me gemaakt. Zo'n sterk beeld. Ik denk wel eens dat dat moment me levenslang tot het dorp heeft veroordeeld.”

Veel van je nummers stralen een bijna jaloersmakende kalmte en berusting uit. Is dat jouw gemoedstoestand of is het meer een bezweringsformule: hoop je dat het je gemoedstoestand wordt als je het zo opschrijft?

„Vaak dat laatste. *Auto Vliegtuig* schreef ik grotendeels vóór ik naar Amerika vloog, als een soort in te vriezen gevoel dat ik dan kon ontgooien als ik weer terug zou komen, wat dan ook moest gebeuren om dat liedje weer af te maken. Mijn zoon Jan zit nu voor bijna een half jaar in Seoul en de dag dat hij vertrok, vond ik dit.” Jack laat een blauw veertje zien, van een Vlaamse Gaai. „Die dag heb ik het liedje *De Blauwe Veer* geschreven voor mijn soloplaat, waarin ik al schrijf dat het allemaal goed komt. Op dezelfde manier dus het gevoel alvast invriezen. Bezweren, inderdaad. Ik schrijf altijd hetzelfde boek, maar in een andere tijd.”

**THUIS LEVEN
WE ONS LEVEN,
IN DE KROEG
PRATEN WE.**

Jack scrollt nog eens door de nieuwe solonummers op zijn laptop. „Ik heb ook een Duitstalig nummer opgenomen, een cover.” Hij laat het horen. „Ik weet nog niet of het uiteindelijk op het album komt.”

Er is toch ook wel eens poging geweest om Rowwen Hèze in Duitsland te laten doorbreken?

„Een serieuze poging zelfs. Tren en ik hebben toen een week in Keulen gezeten om Duitstalige versies in te zingen. De originelen bestonden al en ze hadden toen een Duitse soort-van-kabouter met een grote baard die ergens op een berg woonde en niet echt voeling met de wereld buiten die berg had bereid gevonden om onze teksten te vertalen. Hij had onder meer *Henk Is Enne Lollige Vent* vertaald.”

Wat is 'Henk Is Enne Lollig Vent' in het Duits?

„Dat werd *Fritz und Franz. Fritz ist genau so wie ich / Er sieht so aus wie ich, er tanzt wie ich / Fritz is genau so wie ich*. Die single werd naar Duitse radiostations gestuurd. In Duitsland is het gebruikelijk dat radiostations aan de pluggers laten weten waarom ze een nummer wel of niet draaien. Dus wij kregen een keurig A4'tje waarop stond waarom *Fritz und Franz* niet op de radio waren te horen. Wat bleek? Onze vertaler was zó'n kluizenaar dat hij niet wist dat in de Duitse homoscene Fritz en Franz werden gebruikt als namen voor de teelballen.” Eenmaal uitgelachen: „Tot zover onze Duitse carrière.”

Zou jij je kunnen voorstellen dat je, net als je zoon, bijna een half jaar in het buitenland verblijft?

„Nee.”

En als dat buitenland 'Dublin' heet?
„Zelfs dan niet. Mijn record is nu drie weken, in Japan. Op het eind ben ik dan niet meer het beste reisgezelschap. Ik word, er is geen beter woord voor, er melig van. Als ik dan in een tempel weer mijn schoenen moet uittrekken, heb ik daar geen zin meer in. En als ik het dan vergeet en een monnik vliegt als een lemming op mijn

schoenen, moet ik alleen maar keihard lachen. Dan weet ik dat ik naar huis moet. Ik heb een tijd een appartement in Utrecht gehad waar ik heel graag kwam, maar inmiddels kom ik liever in Den Bosch en in Maastricht, waar het bier bovendien volgens mij standaard een graad kouder is. Utrecht voelde een tijd als de hemel, maar met al die studenten die dood bier tappen ben ik opeens helemaal klaar.”

De cafés die jij in je nummers beschrijft, zijn in zekere zin cafés van vroeger. In Jack Poels-teksten zit nooit iemand in een koffiebar waar de barista een kerstboompje in zijn soy latte schenkt.

„Haha. Nu moet ik denken aan een vriendin van Jolanda (Jacks vrouw, LV) uit Amsterdam, die hier in onze dorpscafé Boëms Jeu vroeg of ze misschien ook een verse muntthee hadden. Nee, alleen earl grey. Ik hou inderdaad zelf niet van dat hippe gedoe. Daarom hou ik zo van Ierland. Ik was er een paar weken geleden nog met een groep jongens uit het dorp. In de beste kroeg zat het stof op de ventilator en had de barvrouw alleen oog voor de gezelligheid en de juiste temperatuur van het Guinness. De laatste dag gingen we terug en toen zei ze bij binnenkomst meteen dat de Guinness op was. Iedereen die dat hoorde, liep meteen het café weer uit. Ik hou van die duidelijkheid; alle neuzen dezelfde kant op. Als wij tegenwoordig in de zomer in tenten spelen waar de organisatie in handen is van een club mensen die ook dancefeesten organiseert en na ons een dj neerzet, merk ik dat ook meteen: dan voelt de samenstelling van het publiek vertroebeld; dan voel je dat er twee gedachten in één tent leven.”

In die zin zijn jullie slotfeesten hetzelfde als die cafés waar jij van houdt: monumenten voor de gemeenschapszin, een paar dagen lang iedereen wél nog in dezelfde stemming.

„Klopt. Een samengebalde broederschap. Zoals het perfecte café voor mij ook voelt: als een veilige haven in je leven. Ik was vorig jaar met mijn zoon in Düsseldorf, rond kerst. Op een gegeven moment kwamen we in zo'n ouderwetse kroeg en mijn zoon zei meteen: 'Er gebeurt hier iets met je.' Goed geregistreerd van hem. Mijn vrouw zegt dat ook: dat ik dan een rust over me heen krijg. De kroeg levert me een zorgeloos gevoel op. In een kroeg komen wij tot gesprekken, échte gesprekken. Net als op vakantie. Thuis leven we ons leven, in de kroeg praten we.

En ja, die slotfeesten: het is zo fijn om te zien hoe iedereen in het dorp zich daar met hart en ziel voor inzet. Ik vergeet nooit een van de eerste edities, toen we nog een andere manager hadden, die zag dat er een extra hekje nodig was bij de ingang. Hij zei tegen een van de jongens van de crew: ga even naar de groothan-

del en haal een extra hekje. Die jongen ging naar huis, naar zijn werkbank, zette zijn lasbril op, maakte zelf een hekje en kwam er een uur later mee terug. Het gevoel van trots ken ik niet zo goed, maar op zo'n moment ben ik echt trots, op het ontroerde af. Vorig jaar was mijn stem bij de slotconcerten op zondag helemaal op, dan ga ik echt helemaal kapot. Ze zijn nu aan het opbouwen, maar ik blijf aan deze kant van het dorp, ik ga niet kijken. Dan besef ik opeens weer de verantwoordelijkheid en voel ik de druk.”

Is je relatie met drank in de loop der

jaren veranderd?

Schaterlachend: „Ja, die is verdiept. Nog inniger geworden. Een eeuwige omhelzing is het. Ik heb wel strikte regels. Niet drinken overdag, niet op maandag. Al zit ik op zondag wel eens in de kroeg tot twee uur 's nachts. En dan is het natuurlijk al maandag.”

Kun je tot in lengte van dagen op het podium blijven, denk je?

„Ik denk nooit na over de eindigheid daarvan. Volgens sommige mensen sta ik sowieso meer als een vakbondsleider dan als een zanger op het podium. Maar mijn voorbeelden zijn bijna achteloos

altijd op het podium gebleven. Toen Johnny Cash *Hurt* opnam, stond de man met de zeis al bijna achter hem. Ik heb ooit getourd met theatermaker Leon Giesen en die zei: 'Vertrouw op je adrenaline.' Dat heb ik onthouden. Dus dat doe ik altijd maar, vertrouwen op mijn adrenaline.”

REAGEREN?
HORIZON@DELIMBURGER.NL